

Evoluția politicii europene privind cercetarea științifică și învățământul

Conf. univ. dr. Dumitru Adrian CRĂCIUNESCU*
Universitatea „Mihai Eminescu” din Timișoara

Summary

EU member countries in 2000 – the Lisbon Strategy, in order to create a new company which they called a "knowledge society" ("knowledge society"). This type of competitive society, with a high level of social cohesion, which is mainly based on human resource development and use of knowledge in all activities and social sectors. In this context, the EU member state, Romania aims to substantial gaps in human resources development, but also to achieve the standards expected by mid-2015 Lisbon Strategy.

Keywords: *the Lisbon Strategy, knowledge society, social cohesion, human resource development*

Rezumat

Țările membre ale Uniunii Europene în 2000 au promovat Strategia de la Lisabona, în scopul de a crea o nouă comunitate pe care au numit-o „societate a cunoașterii”. Acest tip de societate competitivă, cu un nivel ridicat de coeziune socială, se bazează în principal pe dezvoltarea resurselor umane și utilizarea de cunoștințe în toate activitățile și sectoarele sociale. În acest context, România ca stat membru al Uniunii Europene își propune să facă progrese importante în dezvoltarea resurselor umane, pentru a atinge standardele așteptate până la jumătatea anului 2015 pe baza Strategiei de la Lisabona.

Cuvinte-cheie: *Strategia de la Lisabona, societatea bazată pe cunoaștere, coeziunea socială, dezvoltarea resurselor umane*

1. Legislație comunitară relevantă în domeniul educației, formării profesionale și tineretului

Temeiul juridic al politicii de educație și formare profesională și tineret îl constituie principalele două tratate care reglementează, la acest moment, funcționarea Uniunii Europene, respectiv *Tratatul de instituire a Comunității*

---

* adriancraciunescu57@yahoo.com.

Europene care a devenit ulterior amendării, *Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și Tratatul privind Uniunea Europeană*¹.

Anexat la Tratatul de la Lisabona se găsesc o serie de protocoale (cu valoare juridică egală cu textul propriu-zis al Tratatului) și declarații care pot avea un rol important în interpretarea prevederilor Tratatului, deoarece sunt manifestări politice de voință ale statelor membre.

Tratatul privind Uniunea Europeană a intrat în vigoare la 1 noiembrie 1993² și cuprinde principiile și obiectivele generale ale Uniunii, prevederi-cadru de natură instituțională, prevederi generale privind politica externă și de securitate comună. Prevederile Tratatului privind Uniunea Europeană reglementează în mod explicit valorile și obiectivele Uniunii Europene, competențele Uniunii, principiile subsidiarității și proporționalității, rolul Cartei drepturilor fundamentale, politica de vecinătate a Uniunii, cetățenia europeană, rolul parlamentelor naționale, instituțiile Uniunii, politica externă și de securitate comună, procedurile de revizuire a tratatelor.

Tratatul de instituire a Comunității Europene a devenit *Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene* și cuprinde prevederi detaliate referitoare la modalitatea de funcționare a Uniunii.

Versiunea consolidată a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene, precum și a protocoalelor și a anexelor la aceasta, modificate prin Tratatul de la Lisabona cuprinde³ două articole⁴, care constituie punctul de plecare al politicii de educație, formare profesională și tineret, respectiv art. 165 și art. 166.

Uniunea Europeană are competențe de sprijin în domeniile: protecția și îmbunătățirea sănătății umane, industrie, turism, educație, pregătire vocațională, tineret și sport, protecția civilă, cooperare administrativă.

Acquis-ul comunitar reprezintă un *corpus* comun de drepturi și obligații asumate de statele membre în cadrul Uniunii Europene, altfel spus, totalitatea normelor juridice care reglementează acțiunile și politicile comunitare, precum și activitatea instituțiilor Uniunii Europene. Capitolul 18 este dedicat educației, formării profesionale și tineretului.

Dreptul derivat include un ansamblu de decizii, directive, regulamente, recomandări, rezoluții, convenții, declarații, acțiuni comune, poziții comune și

---

¹ *Tratatul de la Lisabona* de modificare a *Tratatului privind Uniunea Europeană* și a *Tratatului de instituire a Comunității Europene* a fost semnat la Lisabona pe 13 decembrie 2007 și a intrat în vigoare la 1 decembrie 2009, ca urmare a ratificării de către toate statele membre ale Uniunii Europene. România a ratificat Tratatul de la Lisabona prin Legea nr. 13 din 7 februarie 2008.

² Tratatul a fost semnat la 7 februarie 1992, în localitatea Maastrich.

³ Titlul XII este intitulat *Educația, formarea profesională, tineretul și sportul*.

⁴ Acestea reproduc ex-art. 149 și ex-art. 150 din *Tratatul de instituire a Comunității Europene*.

alte acte ale Parlamentului European, Consiliului European, Comisiei Europene identificate ca având referire la domeniul politicii de educație, formare profesională și tineret⁵.

Obiectivele generale ale politicii de educație, formare profesională și tineret sunt stabilite în mod explicit de Tratatul de la Lisabona.

2. Obiectivele politicii de educație, formare profesională și tineret

În ceea ce privește educația, obiectivele principale se regăsesc în prevederile alin. (2) al art. 165 din Tratatul de la Lisabona. Programul de acțiune al Uniunii urmărește:

- să dezvolte dimensiunea europeană a educației, în special, prin învățarea și răspândirea limbilor statelor membre;
- să favorizeze mobilitatea studenților și a profesorilor, inclusiv prin încurajarea recunoașterii universitare a diplomelor și a perioadelor de studiu;
- să promoveze cooperarea dintre instituțiile de învățământ;
- să dezvolte schimbul de informații și de experiență privind problemele comune sistemelor educaționale din statele membre;
- să favorizeze dezvoltarea schimburilor de tineri și de formatori socio-educativi și să sprijine participarea tinerilor la viața democratică a Europei;
- să încurajeze dezvoltarea educației la distanță;
- să dezvolte dimensiunea europeană a sportului, prin promovarea spiritului de echitate și de deschidere în competițiile sportive și a cooperării între organizațiile cu responsabilități în domeniul sportului, precum și prin protejarea integrității fizice și morale a sportivilor, îndeosebi a celor mai tineri dintre aceștia.

Referitor la formarea profesională, obiectivele principale se regăsesc în prevederile alin. (2) al art. 166 din Tratatul de la Lisabona, care urmărește:

- să faciliteze adaptarea la transformările industriale, în special prin formarea și reconversia profesională;
- să îmbunătățească formarea profesională inițială și formarea continuă, pentru a facilita inserția și reinsertia profesională pe piață a forței de muncă;
- să faciliteze accesul la formarea profesională și să favorizeze mobilitatea formatorilor și a persoanelor care urmează un program de formare și, în special, a tinerilor;
- să stimuleze cooperarea în domeniul formării dintre instituțiile de învățământ sau de formare profesională și întreprinderi;
- să dezvolte schimbul de informații și experiență privind problemele comune sistemelor de formare ale statelor membre.

⁵ N. Diaconu, D.A. Crăciunescu, *Politicile economice ale Uniunii Europene*, Ed. Universul Juridic, București, 2010.

3. Modalități de punere în practică a obiectivelor politicii de educație, formare profesională și tineret

A. Cadrul legal referitor la educație și formare profesională

Modalitățile principale de punere în practică a obiectivelor politicii de educație, formare profesională și tineret sunt, de asemenea, stabilite în mod explicit de Tratatul de la Lisabona, diferențiat pentru educație și formare profesională.

Aspectele referitoare la educație sunt cuprinse în art. 165 alin. (1), (3) și (4), după cum urmează:

„(1) Uniunea contribuie la dezvoltarea unei educații de calitate, prin încurajarea cooperării dintre statele membre și, în cazul în care este necesar, prin sprijinirea și completarea acțiunii acestora, respectând pe deplin responsabilitatea statelor membre față de conținutul învățământului și de organizarea sistemului educațional, precum și diversitatea lor culturală și lingvistică.

Uniunea contribuie la promovarea obiectivelor europene ale sportului, având în vedere totodată caracterul specific, structurile bazate pe voluntariat, precum și funcția socială și educativă a sportului. (...)

(3) Uniunea și statele membre favorizează cooperarea cu țările terțe și cu organizațiile internaționale care au competențe în domeniul educației și sportului și, în special, cu Consiliul Europei.

(4) Pentru a contribui la realizarea obiectivelor menționate de prezentul articol:

- Parlamentul European și Consiliul adoptă acțiuni de încurajare, cu excepția oricărei armonizări a actelor cu putere de lege și a normelor administrative ale statelor membre, hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară și după consultarea Comitetului Economic și Social și a Comitetului Regiunilor; ...”.

Formarea profesională face obiectul art. 166 alin. (1), (3) și (4), după cum urmează:

„(1) Uniunea pune în aplicare o politică de formare profesională, care sprijină și completează acțiunile statelor membre, respectând pe deplin responsabilitatea statelor membre față de conținutul și organizarea formării profesionale.

(2) Uniunea și statele membre favorizează cooperarea cu țările terțe și cu organizațiile internaționale care au competențe în domeniul formării profesionale.

(3) Parlamentul European și Consiliul, hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară și după consultarea Comitetului Economic și Social și a Comitetului Regiunilor, adoptă măsuri pentru a contribui la realizarea obiectivelor menționate de prezentul articol, cu excepția oricărei armonizări a

actelor cu putere de lege și a normelor administrative ale statelor membre și Consiliul adoptă recomandări, la propunerea Comisiei.”

B. Cooperarea privind politicile în domeniul educației și formării profesionale

Cooperarea privind politicile în domeniul educației și formării profesionale a început odată cu adoptarea Cărții Albe privind educația și formarea profesională, intitulată „A preda și a învăța – către o societate care învață” [COM (95)590], prin care Uniunea Europeană se autodefiniște ca îndreptându-se spre o societate care învață, bazată pe dobândirea de noi cunoștințe și pe învățarea pe tot parcursul vieții.

Construirea unei Europe bazată pe cunoaștere a fost inițiată prin stabilirea unor linii directoare de acțiune.

Liniile directoare «Către o Europă a cunoașterii» [COM(97)563] pentru perioada 2000-2006 au avut drept scop:

- formularea unor politici bazate pe cunoaștere (inovare, cercetare, educație și formare profesională) care să reprezinte unul dintre cei patru piloni ai politicilor interne ale Uniunii Europene;

- să ridice nivelul cunoștințelor și îndemnărilor cetățenilor Europei pentru a promova ocuparea forței de muncă.

La Reuniunea Consiliului European de la Lisabona din martie 2000, ca răspuns la provocările globalizării și a societății informaționale, Uniunea și-a stabilit ca obiectiv strategic al decadei următoare să devină cea mai competitivă și mai dinamică economie din lume, bazată pe cunoaștere, capabilă de o creștere economică durabilă, generatoare de noi locuri de muncă, mai bune, și caracterizată printr-o mai mare coeziune socială.

Pe baza propunerilor Comisiei și a contribuției statelor membre, Consiliul a adoptat un *Raport privind obiectivele concrete viitoare comune ale sistemelor naționale de educație*⁶, document care încearcă o abordare coerentă globală a politicilor naționale de educație, având trei obiective:

- de a îmbunătăți sistemele de educație și formare profesională;
- de a face accesibil tuturor doritorilor procesul de învățare de-a lungul vieții;
- de a face sistemele de educație și de formare profesională mai accesibile.

Raportul, aprobat de reuniunea Consiliului European de la Stockholm (martie 2001) propunea implementarea programului de lucru detaliat folosind „metoda deschisă de coordonare” între statele membre. Prin metoda deschisă de coordonare se identifică și se definesc obiective comune pe baza identificării celor mai bune practici naționale, se evaluează progresul în atingerea obiectivelor prin instituirea unor indicatori sau statistici comune statelor membre, sau se pot face analize comparative referitoare la calitatea și relevanța

---

⁶ COM(2001)59.

programele de formare și predare, generalizarea rezultatelor proiectelor-pilot de succes etc.

Pentru obținerea unor rezultate concrete și măsurabile ale programului de lucru, acesta a fost împărțit în șase domenii: investiții în educație și formare profesională, prevenirea abandonului școlar, programe pentru licențiații în matematică, știință și tehnologie, generalizarea studiilor liceale, promovarea persoanelor cu aptitudini deosebite, procesul de învățare pe tot parcursul vieții [COM(2002)629].

Performanțele ce se doreau atinse până în 2010 au fost:

- reducerea cu 10% a procentului de abandonuri școlare;
- creșterea cu cel puțin 15% a numărului total de licențiați în matematică, știință și tehnologie;
- cel puțin 85% dintre tinerii de 22 de ani să fie absolvenți de liceu;
- cel puțin 12,5% din populația activă a luat parte la programe de învățământ.

Consiliul European de la Barcelona (martie 2002) a subliniat faptul că educația reprezintă baza modelului social european și că sistemele de educație din Europa trebuie să devină repere mondiale de calitate până în anul 2010. Pentru atingerea obiectivelor enumerate mai sus au fost stabilite priorități ale acțiunilor care urmau a fi întreprinse, printre care enumerăm:

- mobilitatea persoanelor;
- accesul la învățământ pe parcursul vieții;
- integrarea tehnologiilor de informații și comunicații.

Mobilitatea studenților, a persoanelor care urmează cursuri de formare, a tinerilor voluntari, a profesorilor și formatorilor a jucat un rol important în strategia de cooperare în materie de educație în sânul Uniunii Europene. Comisia a publicat în 1996 o *Carte Verde a obstacolelor în calea mobilității transnaționale* [COM(96)462], pentru a căror îndepărtare au fost luate unele măsuri socio-economice, în domeniile lingvistic, cultural și administrativ.

În urma progreselor înregistrate, în mod special ale Programului *Erasmus*, miniștrii responsabili cu educația din Grupul celor mai dezvoltate state (Canada, Franța, Germania, Italia, Japonia, Marea Britanie, Federația Rusă și USA) au hotărât în primăvara anului 2000 să dubleze până în anul 2010 mobilitatea studenților, a profesorilor, cercetătorilor și personalului administrativ din domeniul educației.

Acest obiectiv a fost reflectat în cadrul Uniunii Europene prin *Recomandarea Parlamentului European și a Consiliului din 10 iulie 2001 privind mobilitatea în cadrul Comunității a studenților, persoanelor care urmează cursurile de formare, a tinerilor voluntari, a profesorilor și formatorilor și în planul de acțiune privind calificarea și mobilitatea* [COM (2002)72].

Prin planul de acțiune privind calificarea și mobilitatea [COM (2002)72]. Comisia Europeană propunea ca acțiuni prioritare:

- extinderea mobilității ocupaționale și dezvoltarea calificărilor;
- îmbunătățirea informării și transparenței privind oportunitățile pieței muncii;
- facilitatea mobilității geografice.

Planul de acțiune cerea statelor membre, angajaților și angajatorilor din cuprinsul acestora să vină în întâmpinarea cerințelor pieței muncii, guvernelor revenindu-le sarcina să introducă cadrul european pentru asigurările de sănătate.

Cu toate că mai mult de un milion de studenți au luat parte la Programul de mobilitate *Erasmus*, unul dintre principalele obstacole în calea persoanelor ce doresc să studieze sau să lucreze în altă țară a Uniunii l-a constituit în trecut nerecunoașterea sau neacceptarea calificărilor și competențelor.

În prezent recunoașterea profesională este reglementată de un set de directive în care se specifică drepturile cetățenilor privind calificarea acestora.

Din setul de directive se menționează:

- directivele nr. 89/48/CEE și 92/51/CEE privind sistemul general de recunoaștere a diplomelor;
- Directiva nr. 1999/42/CE stabilind mecanismul de recunoaștere al calificărilor;
- Comunicarea privind recunoașterea calificărilor în scopuri academice și profesionale [COM (94)596];
- Decizia nr. 85/368/CEE privind comparabilitatea calificărilor învățământului profesional;
- Directiva nr. 85/432/CEE privind calificările farmaciștilor;
- Directiva nr. 85/433/CEE privind recunoașterea diplomelor farmaciștilor;
- Directiva nr. 93/16/CEE privind recunoașterea diplomelor medicilor;
- Directiva nr. 86/653/CEE privind activitățile agenților comerciali;
- Directiva nr. 98/5/CEE ce facilitează practicarea profesiei de avocat;
- Directiva nr. 85/384/CEE privind recunoașterea diplomelor arhitecților;
- Directiva nr. 96/26/CEE privind recunoașterea diplomelor operatorilor rutieri.

Parte din aceste directive au fost înlocuite de o singură directivă (Directiva nr. 2001/19/CE) care reglementează sistemul general de recunoaștere a diplomelor și calificărilor profesionale.

Pentru conștientizarea publicului cu privire la beneficiile învățării pe întreg parcursul vieții și pentru a întări cooperarea dintre structurile de educație și comunitatea oamenilor de afaceri, anul 1996 a fost declarat Anul European al învățării pe tot parcursul vieții⁷.

---

⁷ Decizia nr. 95/2493/CE.

Urmare a Comunicării „Să facem ca învățarea pe întreg parcursul vieții să devină o realitate în spațiul european”⁸, învățarea pe parcursul vieții a devenit principiul director al dezvoltării politicilor de educație și formare profesională.

Învățarea pe tot parcursul vieții ia diverse forme, ea desfășurându-se în/sau în afara sistemelor tradiționale de educație și formare, implicând creșterea investițiilor în persoane și cunoștințe, promovarea achiziționării unor calificări și extinderea oportunităților către noi forme de învățare.

Referitor la integrarea tehnologiilor informației și a comunicațiilor, chiar dacă organizarea și conținutul studiilor continuă să fie responsabilitatea statelor membre, Comunitatea în concordanță cu prevederile art. 149 al Tratatului de instituire a Comunității Europene, încurajează învățământul în domeniul noilor tehnologii.

Învățarea noilor tehnologii este prioritară într-o societate în continuă schimbare. Comisia a înființat inițiativa “eLearnig”, simbolizând educația de mâine, care încearcă să mobilizeze comunitățile educaționale și culturale ca și actorii economici și sociali spre a urgenta schimbările din sistemele de educație și formare profesională spre o societate bazată pe cunoaștere.

Inițiativa face parte din planul de acțiune “eEuropa”, aprobat în anul 2000 [COM (1999)687]. Planul de acțiune “eLearnig” a fost adoptat de Comisie în 2001 [COM (2001)172] și reprezintă o platformă importantă pentru cooperarea europeană, prin care s-au mobilizat resurse importante în domeniul educației. Dintre acestea pot fi enumerate: Programul „Socrates” al formării profesionale; Programul „Leonardo da Vinci” al tineretului; acțiunea „Minerva” a programelor de cercetare sau a noilor tehnologii educaționale⁹.

Îmbunătățirea sistemelor de educație și formare profesională este una dintre componentele centrale ale cooperării dintre statele membre, sub forma creării unor rețele academice, vizite de studiu sau parteneriate. Comunicarea Comisiei [COM (2003) 58] subliniază rolul universităților și al programelor de cercetare, desfășurate de acestea într-o Europă bazată pe cunoaștere.

Importanța învățării limbilor străine a fost subliniată de Comisie în anul 1995, în Cartea Albă privind educația și formarea profesională și prin Cartea Verde din anul 1996. Prin aceste două documente se arată că învățarea a cel puțin două limbi oficiale ale Comunității este necesară cetățenilor pentru a beneficia din plin de oportunitățile oferite de piața unică. Învățarea încă din copilărie a unei limbi străine a constituit preocuparea statelor membre, care au promovat predarea limbii străine în școli¹⁰.

---

⁸ COM(2001)678.

⁹ Decizia nr. 1999/168/CE.

¹⁰ Rezoluția Consiliului din 16 decembrie 1997 privind predarea timpurie a limbilor Uniunii Europene.

Încurajarea cetățenilor Uniunii Europene de a învăța limbi străine a fost făcută și prin declararea anului 2001 „An european al limbilor”¹¹.

Dezvoltarea abilității cetățenilor de a comunica și de a înțelege, impusă și de aderarea la Uniunea Europeană a unor noi țări cu caracteristici etnice, culturale și lingvistice diferite, a dus la promovarea unui plan de acțiune privind învățarea limbilor străine și a diversității lingvistice¹². Planul de acțiune a identificat câteva domenii de acțiune: extinderea beneficiilor învățării limbilor străine pe tot parcursul vieții; crearea unui mediu propice învățării limbilor străine și dezvoltarea unui cadru pentru evaluarea progresului¹³.

C. Sistemul instituțional specific politicii de educație, formare profesională și tineret

Centrul European pentru dezvoltarea formării profesionale a fost înființat în anul 1975, având ca obiectiv promovarea formării profesionale continue la nivelul Comunității¹⁴. Centrul acorda asistență Comisiei și autorităților statelor membre prin activitățile tehnice și științifice, axându-se pe analiza tendințelor, studiilor și pe susținerea schimburilor de informații. Centrul a creat o comunitate virtuală, denumită „Satul electronic pentru formare profesională Europeană”, având drept scop schimburile de informații dintre experții în domeniul formării profesionale.

Fundația europeană de formare promovează cooperarea efectivă dintre Comunitate și țările candidate în domeniul formării profesionale¹⁵. Ulterior creării, mandatul Fundației a fost extins la sprijinirea altor țări, precum țările din bazinul Mării Mediterane sau statele independente ale fostei Uniuni Sovietice și Mongolia.

Regulamentul (CE) nr. 58/2003 împuternicește Comisia să înființeze agenții exclusive în conformitate cu statutul general stabilit de acest regulament și să le încredințeze anumite sarcini de gestionare a unuia sau a mai multor programe comunitare. Înființarea unei agenții executive are scopul de a-i permite Comisiei să se concentreze asupra activităților și funcțiilor sale prioritare care nu pot fi externalizate, fără a renunța la controlul sau la responsabilitatea finală asupra activităților gestionate de agențiile executive.

În acest sens, Comisia a instituit *Agenția Executivă pentru educație, audiovizual și cultură*, căreia i-a încredințat gestionarea acțiunii comunitare în domeniul educației, audiovizualului și culturii¹⁶. Comisia a încredințat Agenției gestionarea anumitor componente centralizate dintr-o serie de programe cu caracter tehnic, care nu implică luarea unei decizii de natură politică și necesită un înalt nivel de expertiză tehnică și financiară pe parcursul ciclului proiectului.

¹¹ Decizia nr. 1934/2000/CE.

¹² Plan de acțiune pe anii 2004-2006.

¹³ N. Diaconu, *Dreptul Uniunii Europene*, Ed. Lumina Lex, București, 2010, p. 122.

¹⁴ Regulamentul nr. 337/75/CE.

¹⁵ Regulamentul nr. 1360/90/CEE).

¹⁶ Decizia 2005/56/CE(2).

Pentru mai multă transparență și pentru a facilita recunoașterea diplomelor și calificărilor în scopuri academice, în 1984 a fost înființată rețeaua Centrelor naționale de informare privind recunoașterea academică (NARIC), care funcționează în toate statele membre și în țările în curs de aderare. Centrele acordă asistență și informații privind recunoașterea academică a diplomelor și a perioadelor de studiu. În ceea ce privește recunoașterea în scopuri profesionale, a fost înființată rețeaua *Punctelor naționale de referință pentru calificările profesionale*, care reprezintă primele contacte pentru problemele adresate calificărilor profesionale. De asemenea, au fost dezvoltate o serie de instrumente, cum ar fi certificatul suplimentar al calificărilor profesionale, sistemul european comunitar de transfer al creditelor prin care se recunosc perioadele de studiu în străinătate, formatul comun european al CV-urilor prin care se face o prezentare eficientă a calificărilor individuale, Europass-ul, care este un document ce indică cunoștințele și experiența dobândite în cursuri de formare¹⁷.

Calitatea sistemului de învățământ poate fi evaluată prin aplicarea indicatorilor de calitate. „Raportul european privind calitatea învățământului școlar: 16 indicatori de calitate”, redactat de *Comitetul de lucru privind indicatorii de calitate*, propune un set de 16 indicatori, împărțiți în patru grupe: participare la cursuri, succes și tranziție, monitorizarea învățământului școlar, resurse și structuri¹⁸.

Evaluarea calitativă a sistemului de învățământ școlar a făcut obiectul unei Recomandări a Parlamentului European și a Consiliului, prin care se sublinia faptul că schimbul de informații reprezintă valoarea adăugată a sistemului de învățământ, care trebuie să se axeze pe dezvoltări metodologice și pe exemple de bună practică, mai ales prin folosirea noilor tehnologii¹⁹. Consiliul a cerut statelor membre să introducă mecanisme de evaluare a calității și de asigurare și a calității învățământului superior²⁰. Pe de altă parte, Raportul Comisiei a scos în evidență acțiunile prioritare ce pot fi întreprinse pentru folosirea internet-ului în dezvoltarea de înfrățiri între liceele europene²¹.

---

¹⁷ Decizia nr. 51/99/CE.

¹⁸ Raportul a fost redactat în luna mai 2006.

¹⁹ Redactat în februarie 2001.

²⁰ Recomandarea nr. 561/98/CE privind cooperarea europeană în domeniul asigurării calității învățământului superior.

²¹ CO(2002)283.